

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

2022

140 let od úmrtí Šebestiána Kubínka

Výročí

Tvarožná si loni v říjnu připomněla 140 let od posvěcení kostela sv. Mikuláše. Byla to tenkrát (v roce 1881) velká sláva. Pěvecký sbor dirigoval sám Leoš Janáček. Shromáždily se zde i „celé Blažovice“. Byli jsme tehdy přifařeni ke Tvarožné a byl to tedy i náš farní kostel. Účastnil se také Šebestián Kubínek, v té době již vetchý stařík. Museli jej podpírat dva kněží. Dávno nebydlel v Blažovicích, svého statku se dříve vzdal. Neputoval už po moravském venkově, jak činil dlouhých třicet let. Na sklonku života našel útočiště u augustiniánů na Starém Brně. Odtud přijel do Tvarožné prožít tuto radostnou událost.

O několik měsíců později se Kubínek vydává na svoji poslední a nejnamáhavější cestu. Jde z kláštera na Starém Brně po Pekařské ulici, ale nemá dost sil. Do Nemocnice u svaté Anny jej musí donést. Sestrám oznamuje: „Já jsem k vám přišel umřít.“ A skutečně o dva dny později umírá. Je 18. července 1882. Do matriky je zapsáno „sešlost věkem“. Letos si tedy připomeneme 140. výročí úmrtí Šebestiána Kubínka, odkaz, který nám zanechal i příklad jeho života. Kubínek šířil osvětu a myšlenky národních

buditelů, jako byl František Sušil, Matěj Procházka a další. Velkou část života putoval po moravském venkově s alamárou na zádech plnou knih. Nepřekvapí proto, že knihovna brněnského biskupství ponese jeho jméno - Biskupská knihovna Šebestiána Kubínka. Pomozte také vy důstojně připomenout tuto událost.

Ještě jedno výročí, blízké dvěma předchozím, je třeba zmínit. Dalece přesahuje hranice naší země. V červenci uplyne 200 let od narození zakladatele genetiky a opata augustiniánského kláštera Gregora Mendela. V tomto klášteře na Starém Brně, jak již bylo napsáno, našel Kubínek své útočiště. Přínos Gregora Mendela v oblasti genetiky byl doceněn až po jeho smrti a nabyt celosvětového významu. Právem je nazýván zakladatelem genetiky. Město Brno chystá při této příležitosti spoustu zajímavých akcí.

Životopisná data těchto dvou mužů se zajímavě protínají. V den, kdy byl Šebestiánu Kubínkovi vypraven na Starém Brně pohřeb „za četné přísluhy duchovenstva a prevelikého účastenství lidu“, jak se píše v dobovém tisku, oslavil Gregor Mendel tamtéž své šedesáté narozeniny.

Jana Bártková

Poutník nebes

Bohumil Robeš

*Krosničkou nebesa podepřená,
modlitbou očí – srdcí žalm.
Útěcho bezmocných,
navrať se s poutníky k nám,
od jitra do noci.*

*Vzpomene i země na Zdravas,
z očí se skřivan bezděky vznes.
Poutníku nebes,
krosničku zas otvírej
při cestách včera i dnes.*

První svaté přijímání

Poutní místo Vamberice

Vamberice (polsky Wambierzyce, německy Albendorf) se nacházejí v polském Kladsku nedaleko státní hranice s Českou republikou. Vamberice byly spolu s celým Kladskem až do roku 1745 součástí Čech (Marie Terezie se po prohrané bitvě musela vzdát Slezska).

Dějiny tohoto poutního místa jsou od samých počátků spojeny se soškou Matky Boží. Na začátku 13. století na místě, na kterém dnes stojí bazilika, rostla uprostřed hustého lesa mohutná lípa a na ní byla zavěšena soška Matky Boží s dítětem v náručí. Mezi lidmi, kteří se k ní přicházeli modlit, byl i nevidomý Jan z Ratna. Doprovázela ho vnučka, která ho zde nechávala celý den. Večer, když se začalo smrákat, se pro něj vracela a odváděla ho domů. Jednoho dne, když pro slepého starce nikdo dlouho nepřicházel a začínala se blížít bouřka, rozhodl se, že se vrátí sám. Neušel ani pár kroků, zakopl, upadl a ztratil vědomí. Po chvíli přišel k sobě a zjistil, že vidí. Z místa, na němž byla umístěna socha, se k němu linula neobvyklá záře. Zpráva o jeho zázračném uzdravení se brzy rychle rozšířila.

Místo se soškou se stalo hojně navštěvovaným poutním místem východních Čech. U lípy byl postaven kamenný oltář a u něho svícen a křtitelnice (dnes se nacházejí na ochozu baziliky).

Sláva zázračné sošky postupně rostla. První dřevěná svatyně byla postavena v letech 1261–1263. V roce 1512 byla vystavěna zděná svatyně. V roce 1683 bylo započato se stavbou kapliček na hoře Kalvárii a v roce 1695 byla zahájena stavba nového kostela.

Dnešní bazilika se tyčí nad vamberickým náměstím. Vede k ní 57 schodů se symbolickým významem – 9 (počet andělských chórů) plus 33 (věk Ježíše Krista v okamžiku ukřižování) a 15 (věk Panny Marie v okamžiku početí Ježíše Krista). Imponující je barokní průčelí, dosahující výšky 52,5 m.

V okolí baziliky postupně vznikla v 17. až 19. století křížová cesta tvořená stovkou kaplí a kapliček a 12 branami. A protože se okolní kopečky hrdě nazývají biblickými jmény, o Vambericích se někdy mluví jako o Slezském Jeruzalému. Návrší, na kterém se nachází bazilika, se jmenuje Sion, hora naproti chrámu Kalvárie. Odpovídá jeruzalémské Olivové hoře a Golgotě. Nová hora, která leží jižně od hory Kalvárie, je Oreb, Sinaj, Tábor. Historický název dostal i potok, který protéká Vambericemi – Cedron. Jeho údolí se říká Údolí

Cedronu nebo Jozafatovo údolí. Nechybí ani replika Božího hrobu. Součástí křížového komplexu jsou ještě dvě poutevny: jedna na hoře Kalvárii, druhá na Nové hoře (Tábor, Sinaj).

Každým rokem chodila do Vamberic procesí poutníků. Například v roce 1890 navštívilo toto poutní místo více jak 150 000 poutníků z Pruska, Čech a Moravy. Poutníci, přicházející zdaleka, s sebou často mívali i několik vozů s plachtami.

Alois Jirásek přináší svědectví o poutním kostelu ve Vambericích: „Na posvátných schodech ke kostelu, po nichž nikdo zpřímá nekráčet, přibývalo modlících se. Na každém schodu klečelo jich několik, na každém schodu odříkávali Otčenáš, po každém Otčenáš políbili schod a ležli po kolenou na druhý, vyšší. Jedna z žen měla v zástěře plný klín kamení, s tím nákladem se šoupala do schodů, jichž bylo jako let Kristových, spínajíc ruce a vzhlížejíc vzhůru ke chrámu; a zas se hluboko sehnula a líbala zaprášený schod dlouhým, pokorným políbením.“ (U nás III., 429)

Marta Kalábová

Poutníci z tvaroženské farnosti ve Vambericích.

Foto z archivu rodiny Kadlecovy č.p. 32

Do Vamberic autobusem

Do Vamberic putovali pěšky poutníci z Blažovic již před více jak sto lety. Dochovaly se dokonce i staré fotografie z cest. Víme, že i Šebestián Kubínek s nimi chodíval.

V novodobé historii putovali pěší poutníci z našich farností do Vamberic již v roce 2006 a loni (2021) podruhé. Tentokrát jsme za nimi jeli autobusem. Samozřejmě jsme všichni museli mít potvrzení o negativním testu na covid, a tak jsme s napětím čekali, jak bude probíhat přejezd hranic. Nakonec jsme ho ani nezaregistrovali. Až polské nápisy nás upozornily, že už jsme v Polsku, a za chvíli jsme zastavovali v cíli cesty. Uvítalo nás provinční městečko s malými obchůdky položené v úzkém údolí u říčky Cedron. Na kopci na jedné straně se tyčila mohutná bazilika, kopec naproti bazilice celý zabrala křížová cesta. Ve Vambericích jako by se zastavil čas. Živě jsem si představovala, jak v tato místa pěšky přichází naši předkové s povozy, na kterých měli vše

potřebné na cestu. V duchu jsem se k nim připojila, stoupala po schodišti a jejich očima si prohlížela toto vzácné místo. Za chvíli jsme viděli, jak po silnici svižně a za zpěvu písní přichází naši současní pěší poutníci. Mezi nimi i moje dcera a snacha. Přiznávám se, že mi dojetím tekly slzy jako hrachy.

V poledne měla začít mše svatá v bazilice. Do té doby jsme si procházeli okolí. Každý, na co mu síly stačily. Poutníci, kteří si prošli křížovou cestu a Kalvárii, byli nadšení. Mši svatou v oválné lodi přímo u zázračné sošky Panny Marie sloužil otec Jan Nekuda, který jako vždy putoval s našimi pěšími poutníky. U Vamberické Královny Rodin jsme pak prosili o ochranu pro naše rodiny. Ještě jsme obešli 11 kaplí v ochozu. Tajemno a historie zde dýchá z každého koutu.

Na zpáteční cestě jsme se zastavili v Neratově. Neratov je již od druhé poloviny 17. století významným poutním místem. Tehdy na tom měla svou

*Kostel Nanebevzetí Panny Marie
v Neratově*

zásluhu milostná soška Panny Marie a pramen, který u kostela vyvěrá. V roce 1945 kostel vyhořel po zásahu střelou Rudé armády. O 10 let později měli lidé z okolí snahu obnovit alespoň kostelní střechu, na opravu se ale nezískalo dostatek financí. Za komunismu bylo rozhodnuto o jeho demolici, z které sešlo díky tomu, že peníze určené na zbourání kostela byly použity na převoz rokokového schodiště. Svou pověstnou skleněnou střechu dostal v roce 2007. Kostel je otevřený stále a všem, nikdy se nezavírá. Protože, jak říká místní pan farář Josef Suchár: „Na co kostely, které jsou zavřené.“

Před odjezdem jsme si v Neratovském pivovaru koupili pivo Prorok, abychom podpořili Sdružení Neratov, které se stará o postižené lidi.

Krásně to napsala novinářka Anna Jurečková: „...Kromě toho, že je neratovské pivo Prorok opravdu dobré, láká také tím, že obsahuje zázračnou vodu. Většina mariánských poutních míst má pramen, je spojen s vyslyšením proseb a očištěním. „U nás pramen vyvěrá nahoře v lese a je stažený tady do studánky. Pan sládek pravidelně přichází s kanystrem a do každé várky, kterou vaří, dává litr zázračné vody. Je to prostě svaté pivo,“ prozrazuje Josef Suchár...“

Nezbývá než souhlasit.

Marta Kalábová

Kalvárie ve Vambericích

Pěší pout' z Blažovic do Vamberic 10. – 17. července 2021

Stejně jako v loňském roce visel nad velkou pěší poutí velký koronavirový otazník. Trasa sice byla naplánována, ale zajišťování noclehů mělo smysl až po částečném uvolnění protiepidemic- kých opatření.

V sobotu 10. července jsme nalo- žili svá zavazadla do doprovodného vozidla manželů Švehlových z Mokré a vešli do kostela pro požehnání na cestu. O. Pavel Kopeček při své krátké promluvě zmínil význam pěších poutí ve středověku, kdy vůbec nebylo jist- é, zda poutník dojde do cíle a zda se z poutě vrátí domů. První nejtěžší úsek po silnici z Blažovic do Tvarožné nás šel o. Pavel doprovodit. Před tvarožens- kým kostelem jsme se ještě pomodlili společné modlitby a rozběhla se živá diskuse, kterou bylo třeba ukončit a konečně začít putovat (už bylo půl de- sáté dopoledne). Pro první úsek cesty do Křtin jsme zvolili pro nás netra- diční cestu – přes Sivice, podél tratě kolem cementárny, dále poměrně ná- ročným terénem cestou necestou až na silnici mezi Mokrou a Hostěnicemi. U kaple sv. Anny nad Hostěnicemi nás čekalo milé překvapení – mladá rodinka Kadeřávkova - Daniela (ro- zená Severová), Pavel a jejich ani ne roční Lucie. Putovali s námi přes Nové Dvory a Březinu do Křtin, kde jsme si dopřáli malou přestávku. Poté, co se tatínek Pavel vrátil, s námi Daniela a

Lucinka putovaly dál – a to poměrně náročným terénem, takže Danku nes- la Lucinku v nosiči a dobrovolníci se střídali v tlačení a přenášení kočárku přes různé překážky. Kolem půl páté jsme doputovali do Senetářova, kde se od nás holky Kadeřávkovy odpojily a vrátily se autobusem domů do Brna. Milým překvapením pro nás byla sku- tečnost, že ve zdejší kostele sv. Josefa a na prostranství okolo probíhala vzpomínková akce u příležitosti 50. výročí posvěcení kostela v roce 1971. A tak po krátkém odpočinku jsme se v kostele sv. Josefa (v roce zasvěce- ním sv. Josefovi) začali modlit nověnu ke sv. Josefovi. Časnou odměnou nám bylo pozvání k obcerstvení, čímž jsme nepohrdli. Jedno pívko a kousek cuk- roví, pár slov s místními – odkud jsme a kam jdeme ... nicméně je třeba jít dál, ještě nejsme v cíli dnešní etapy. Do Li- povce jsme dorazili něco po šesté ve- čer, ještě jsme stihli větší část mše sv. ve zdejší kostele. Pak už nás P. Pavel Kuchyňa ubytoval ve zdejší komu- nitním centru, večer s námi i krátce poseděl. Ale byli jsme dost unavení z první trasy (34 km) i z celodenního horka, tak jsme šli brzy spát.

Neděle 11. 7. 2021 (38 km)

V neděli jsme po ranních chválách a snídani odcházeli posílnění požeh- náním o. Pavla již krátce po 7 hodině a mířili po silnici do Vysočan na mši

svatou. Došli jsme včas a po mši svaté jsme ještě krátce podebatovali s míst- ními farníky a panem farářem a taky jsme se posílili na dnešní úsek. Pokra- čovali jsme polními a lesními cestami, cestou si někteří našli odbočku k pra- mení řeky Punkvy. V Kořenci se k nám kolem půl třetí odpoledne přidal o. Jan Nekuda a Eliška Švábenská, které za námi přivezl její manžel Luboš. Ko- lem třetí odpoledne jsme pokračovali většinou mimo silnice až na poutní místo – Hora Kalvárie u Jaroměřic u Jevíčka (příchod v 19 hodin). Cestou se k nám přidal další poutník – P. Jiří Brtník z nedalekých Letovic. Naopak nás po příchodu na Kalvárii opustila Anička Paulíková, pro kterou si přijel její manžel a 4 děti. Místní duchovní správce P. Pawel Wojcik nás ubytoval v prostorách kláštera a neodmítl ani pozvání ke společné večeři. Ještě před večeří se o. Jan marně sháněl po svém spacáku a karimatce, který jsme mu omylem zapomněli naložit do auta. Naštěstí těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, takže měl o. Jan okamžitě nabídku na zapůjčení několi- ka karimatek i spacáků. Po večeři jsme se ještě přesunuli do poutního koste- la k modlitbě večerních chval. Úžas- né místo pro ztišení a modlitbu. Jsme vděční, že jsme tady.

Pondělí 12. 7. 2021 (31 km)

Po ranních chválách v 6.45 násle- dovala koncelebrovaná mše svatá s o. Jiřím i o. Janem v poutním kostele. Po snídani a sbalení jsme se v 8.45 roz- loučili s o. Jiřím, který už se vracel do svého působiště a vydali se na dal- ší úsek naší poutě. Zastavili jsme se krátce v Jevíčku a pak už dál většinou mimo silnice, zastávka kolem páté od- poledne v Rebeči a příchod do Koclí- rova v 18 hodin. Koclířov je dlooooo- há dědina, ubytování bylo domluveno v bývalé restauraci, kde byla dříve asi velká vývařovna, ale několik posled- ních měsíců až let již nevyužívaná. Na- víc v přízemí, kde byla kuchyně, nešla elektřina. Ale nějak jsme si poradili, k večeři byla Renatina sekaná ohří- vaná na plechu na plynovém vařiči, chleba a nakládaná zelenina. Po večeři jsme se přesunuli do střediska Česko- moravské Fatimy, po nešporách jsme

si prohlédli celý areál včetně výstavy ze života pana biskupa Hloucha.

Úterý 13. 7. 2021 (36 km)

Ranní chvály opět v 6.45, mše svatá v kostele sv. Filomény, pak snídaně a odchod v 9 hodin. Ve 12 hodin obědová zastávka v Anenské studánce, zjistili jsme, že se nám ztratila spolupoutnice „Majaporuba“, oba Petrové ji s vypětím všech sil hledali... a nakonec i našli. Z Anenské studánky odcházíme ve 13 hodin a po zbytek dne zažíváme velké horko. Putujeme většinou polními cestami přes Ostrov, v 18.45 přicházíme po silnici do Dolní Čermné, kde se nás ochotně ujímá pastorační asistentka paní Marta Marešová. Ubytovala nás v místní Orlovně, možnost se osprchovat se nabízela na fotbalovém hřišti vzdáleném cca 500 m. Tentokrát jsme si užili perfektně vybavené kuchyně, k večeri bylo lečo a zbytek sekané. Večer individuálně poměřujeme oteklé nohy a snažíme se jim pomoci dostupnými prostředky. Umoření vedrem uléháme v různých prostorách orlovny, někteří na žíněnkách, jiní dokonce na jevišti.

Středa 14. 7. 2021 (38 km)

Vstali jsme opět brzy, po ranních chválách a mši svaté ve zdejší kostele jsme chtěli vyjít před osmou hodinou, ale začala velká bouřka, hromy, blesky, tak jsme raději půlhodinku počkali ještě v suchu a bezpečí. Nicméně dešti jsme se nevyhnuli, v pláštěnkách jsme pokračovali dál do Letohradu, kde jsme pod různými přístřešky přečkali 3 bouřky. Pokračujeme dál, ve 12.30 oběd máme v Lišanech pod přístřeškem na místním hřišti, o půl druhé zase prší. Jsme provlhlí a začíná drobit zima, ale je potřeba jít dál. V 15 hodin další přestávka na občerstvení v Budově. O. Jan nám přišel naproti i se stádem krav, které šly sice podél cesty ale za elektrickým ohradníkem. V 16.45 přicházíme do Bartošovic v Orlických horách, zde potkáváme rodinku Pavla Plevy, kteří se shání po tatkově a dědečkovi Petrovi. Po krátkém odpočinku se vydáváme po silnici na poslední šestikilometrový úsek do Neratova. Cestou nás míjel linkový autobus, pan řidič přibrzdil a s úsměvem se zeptal: „Předpokládám, že je to vaše volba jít pěšky?“ když jsme přisvědčili, pokračoval opět s úsměvem v cestě. Milé se-

tkání. Přicházíme v 18.15 hod, ujímá se nás správce střediska Neratov pan Tonda Nekvinda, probíráme společné známé – hlavně z řad bývalých táborníků Radosti, včetně těch, kteří už nás na životní pouti předešli na věčnost (vzpomínka na Ladu Haikera). Tentokrát máme připravenou večeri od místních ze Sdružení Neratov – boloňské špagety. Po ubytování jsme šli do místního znovuobnoveného kostela. Velmi silné místo pro ztišení, modlitbu, rozjímání. Po nešporách a adoraci jsme dle domluvy šli ještě podpořit místní sdružení do hospody na jedno pivo. A pak už spát, dnes toho bylo taky dost. Večer přichází Elišce zpráva o úmrtí o. Františka Fráni (Tiška). Jak je to všechno propojené...

Čtvrtek 15. 7. 2021 (33 km)

V 6.45 mše svatá a pak ranní chvály s místními farníky včetně o. Suchá-

ra, který si na ranní chvály odskočil v monterkách. Po bohaté a výborné snídani připravené ve středisku Neratov odcházíme kolem 9 hodiny dál – přes potok, který je současně státní hranicí do Polska. A pěkně lesem do kopečka, kolaři a jejich pomocníci mají co dělat. Nádherná příroda, putujeme po hřebínku polských Orliček, nevynecháme novou rozhlednu na pomezí Moravy a Kladska. Obědváme (z vlastních zdrojů) v rekreačním středisku Spalona a pak pokračujeme dál až do cíle dnešní etapy – Polanica-Zdroj. Ubytování nás čekalo až za městem, napřed jsme prošli krásným upraveným lázeňským centrem s kaskádami rozkvetlých muškátů a s vonavými návštěvníky sedícími na zahrádkách před restauracemi, což ještě zvýšilo naši chuť k jídlu. Po ubytování

Pokračování na str. 6

Pokračování ze str. 5.

v pronajatém rodinném domku jsme povečeřeli venku doma připravený a dovezený guláš s chlebem, ohřátý za poněkud dramatických okolností, ale podařilo se. K večerním chválám jsme se sešli v obýváku u Švehlů. Jedna sprcha na patře. Pohoda.

Pátek 16. 7. 2021 (2x 11 km)

Ranní chvály v 6.45 v obýváku u Švehlů, pak snídaně v restauraci, odchod plánovaný na 8 hodinu. Zatímco jsme přešlapovali před domem, ozval se náraz řinkot skla, vysypalo se okno, pod kterým tu noc spal p. Kuklínek! Velké štěstí, že se tak nestalo pár hodin předtím, okno zřejmě drželo na dobré slovo. Po uklizení skla odcházíme z Polanice po silnici až do cíle naší poutě – do Vambeřic. Doputovali jsme před půl dvanáctou i s poutním kří-

žem, který Borek jako kreativní stolař zvládl narychlo vyrobit. Po mši svaté a svačině jsme šli na protější horu Kalvárii, kde jsme se u jednotlivých zastavení pomodlili křížovou cestu. Na zpáteční cestu jsme se vydali kolem půl čtvrté – tentokrát přes horu Sinaj a Choreb. Příchod do Polanice-Zdroj v 18.30 hod, k večeri žampionová polévka a nudle s mákem. Nešpory a nověna opět u Švehlů v obýváku, následuje oslava všech možných narozenin a taky děkování všem za všechno.

Sobota 17. 7. 2021 (11 km)

V sobotu jsme si zopakovali cestu z Polanice do Vambeřic, do cíle jsme dorazili shodně s autobusovými poutníky, se kterými jsme ve zdejší bazilice slavili mši svatou.

Pěší pout' z Blažovic do Vambeřic v roce 2021 vykonali: o. Jan Nekuda, Barbora a Bořivoj Švehlovi z Mokré,

Pavel Foerster z Brna, Petr Kachel a Marie Diehlová (zvaná dle e-mailové adresy „Majaporuba“) - oba z ostravsko-pavské diecéze, Vladimír Kuklínek, Petr Pleva, Renata Mazálková, Eliška Švábenská, Anežka Kalábová, Tamara Kalábová, Jana a Ctibor Bártkovi, Marta a Tomáš Řičánkovi. První dva dny s námi putovala Anička Paulíková, část cesty Daniela Kadeřávkova s malou Lucinkou a taky o. Jiří Brtník. Tentokrát s námi pro akutní bolest zad neputoval Michal Vošmera z Brna-Žebětína, což se při putování projevilo ve snížené pěvecké aktivitě.

Bohu díky za všechno, o. Janovi za duchovní doprovázení, Borkovi a Báře za poskytnutí doprovodného vozidla, všem za prima společenství při společném putování. Vykonat pout' je velká milost. Kdo zažil, pochopí. Deo Gratias!
Marta Řičánková

Cestou nás jsme se setkali s o. Jiřím Brtníkem

Hora Kalvárie v Jaroměřicích u Jevíčka

Pomník sv. Jan Pavla II v Koclířově

Za nazdobenými okny s květinami čekalo překvapení... ..krávy!

Děšť nás nezastaví

Cestou k Neratovu

Dolní Čermná

V kostele na polské straně

Z Vamberic zpět na kole

Již tradičně jsme se vraceli z pouti na kole, tentokrát z Vamberic, víceméně v tradiční sestavě: Petr a Jirka Plevovi, Ctibor Bártek a já. Ctibor kvůli postkovidovým muzikantským povinnostem se k nám připojil až v Letohradě. Po nezbytném vyzvednutí kol z autobusu, balení, focení a loučení odjíždíme z Vamberic cca ve dvě hodiny odpoledne. Čeká nás přes padesát kilometrů cesty do Neratova. Pohodová jízda přes Polanici Zdroj, Strakowek, Starou Lomnici a Bystřici končí ve Wojtovicích a čeká nás strastiplné stoupání 5 km s převýšením 500 m na Spalonu. Zde odpočíváme a pak si užíváme krásný sjezd do Mostovic, poslední vesnice v Polsku. Po 10 km vyjíždíme do Neratova. Neratov je oáza pro všechny lidi dobré vůle, zvláště pro poutníky. Kola parkujeme na terase místní vývažovny, kde máme domluvený nocleh. V místní restauraci dáváme večeři, kterou zapíjíme místním pivem Prorok. Využíváme možnosti se kdykoli osprchovat, navštívit nonstop otevřený kostel a uleháme do připravených spacáků. A čeká nás asi nejtěžší úkol dne: unaveni a plni dojmů usnout za zvuků bublajícího potoka pod terasou. Probouzíme se do pošmorného rána, rychle balíme a ujíždíme před mraky, které se na nás valí z polské strany. Přes Bartošovice, Žamberk a Lukavice sjíždíme k Letohradu a těšíme se na setkání se Ctiborem. Ten nás již čeká před kostelem Nanebevzetí Panny Marie v Orlici. Prožíváme nedělní mši svatou se křtem v kostele se zajímavou a neobvyklou úpravou liturgického prostoru. Krátce po 11. hodině odjíždíme přes Horní a Dolní Dobrouč, Ostrov a Opatov do Svitav. Zde nejdeme na pivo, ale zastavujeme se na kávu a zmrzlinu. Osvěženi jedeme po cyklostezce podél řeky Svitavy

a kolem zdrojů vody přes Březovou a Brněnec do Letovic, kde máme domluven nocleh s otcem Jiřím. Na faře nás vítá velmi milá paní. Po delší debatě se dostáváme z jejích tenat a jdeme na večeři do nedaleké zahrádky, kterou nám o. Jiří doporučil. Tady dostávám zprávu, že bratr Zdeněk je ve vážném stavu v nemocnici. Takže máme za koho obětovat nesnáze zítřejší cesty. Po ranních chválách a snídani odjíždíme z Letovic po silnicích přes Podolí a Míchov do Boskovic, které jenom projíždíme. Za Boskovicemi najíždíme na lesní cyklostezku a řešíme snad jediný problém na cestě – Jirka píchl, takže se na chvíli stáváme cyklomechaniky. Potom po řadě stoupání a sjezdů projíždíme Žďár, Petrovice, Sloup, Ostrov u Macochy a po drsném stoupání se ocitáme v Krasové. Odměnou je nám nádherný rozhled na celé širé okolí a krátce se zastavujeme u roubené kapličky sv. Klimenta Ochridského na zahradě Kejnovských. Sjíždíme přes Kotvrdovice za rybník Budkovan a přes les se dostáváme do Bukovinky. Bukovinka je pro nás s bratrem Zdeněkem vzpomínkou na dětství, protože jsme sem jezdili ke svým kmotrům na

prázdniny a každý rok je navštěvujeme na místním hřbitově. V místní restauraci na zahrádce dáváme pozdní oběd a těšíme se poslední úsek cesty: vyjíždíme směrem na Račice, potom odbočujeme ke Třem javorům a přes Jezera, Pozořice a Tvarožnou se vracíme domů do Blažovic. Bylo to opět krásné prodloužení pouti. Je třeba poděkovat všem dobrodincům, které jsme na cestě potkali, našim rodinám, které nám návrat na kole umožnily. A také nesmíme zapomenout poděkovat za Boží ochranu, která nás po celou cestu provázela.

Tomáš Řičánek

Velká pěší pouť z Blažovic do Brna

Již několikrát v minulých letech se při plánování velké pouti objevoval nápad jít po stopách Šebestiána Kubínka. Toto naše přání čekalo - asi ne náhodou - na letošní rok, kdy si budeme připomínat 140. výročí jeho úmrtí. Připravujeme pouť z Blažovic do Brna. Plánujeme jít úctyhodným obloukem přes Žarošice, Velehrad, Svätý Kopeček u Olomouce, Sloup a Křtiny do kláštera na Starém Brně, kde Še-

bestián Kubínek zemřel. Budeme tedy putovat jako obvykle celý týden. Vzhledem k tomu že chceme projít zásadní místa, na které se Šebestián Kubínek pravidelně vracel, nečeká nás pohodové putování - bude nás čekat cca 250 km. Pout' chceme uskutečnit v termínu od 9. do 16. července 2022. O podrobnostech budeme včas informovat.

Řičánkovi

Opět tajemná Šumava

Protože na počátku roku 2021 pokračovala doba kovidová, naše františkánské společenství bylo ve spojení pouze elektronicky. Po jarním uvolnění jsme opět obnovili setkání a naplánovali duchovní víkend.

V pátek 11. června jsme odjeli do kapucínské kláštera v Sušici. Jak říká náš duchovní asistent bratr Kapistrán, františkánský řád je hlavně o radosti a bratrském společenství. A tak si toho vždycky užíváme plnými doušky. A jako každý rok s námi jeli i Kubalcovi, kteří sice nejsou františkáni, jsou v Schönstattském hnutí, ale jinak s námi na stejné notě.

V sobotu 12. června po mši svaté jsme z kláštera vyjeli směr Loreta. Je to malá vesnička (11 domů a 19 obyvatel). Uprostřed stojí stará, ale opravená, Loretánská kaple z roku 1711. Písněmi a modlitbou jsme pozdravili Matku Boží a potom jsme se vydali asi 2 km lesem ke zřícenině kaple sv. Jana Nepomuckého.

Další zastávka byla v Klatovech. Zdáli nás vítaly známé klatovské věže. Černá a Bílá. Bílá věž patří k arciděkan-skému kostelu Narození Panny Marie, který je významným a proslulým poutním místem. Obraz Panny Marie na hlavním oltáři je kopií zázračného obrazu z kostela ve městě Re v severní Itálii. Přinesl jej do Klatov jako své jediné dědictví italský řemeslník, který se zde usadil. Když se před obrazem 8. července 1685 v největší nouzi svého

života modlil, začal obraz ronit krev na čele Matky Boží stejně jako originál v Re v roce 1494. Obraz byl přenesen do kostela, aby se pravost zázraku vyšetřila, a tam se ronění krve ještě několikrát opakovalo za dozoru církevních i státních úřadů. Na obraze je latinský nápis: *In cremio Matris sedes sapientia Patris*. V překladu: „v Klíně Matky sedí moudrost Otcova“. Po prohlídce podzemí pod jezuitským kostelem sv. Ignáce na náměstí jsme se rozmyšleli, zda vylezeme na Černou věž. Moc se nám nechtělo, ale protože Kapistrán prohlásil, že tam tedy vyjde s nějakou mladší skupinou, což jsme samozřejmě nemohli připustit, tak se šplhalo za střídavého hekání a chechtání po úzkých točitých schodech vstříc krásnému výhledu.

Po návratu do Sušice následoval podvečerní výšlap na kopec ke kostelu Svatých andělů strážných. Cesta je lemována moderně pojatými zastaveními Křížové cesty.

Při nedělní ranní mši svaté probíhal křest šestého dítěte rodiny Melcharových, kteří jsou členy Sekulárního františkánského řádu v Sušici, a se kterými jsme se setkali již při našem dřívějším pobytu.

Po mši svaté jsme se rozloučili se Sušicí a odjeli na poutní místo Strašín, opředené mnoha legendami.

Jedna legenda je spojena s budováním kostela, který měl původně stát

na jiném místě. Ale neznámá síla kameny přenášela tam, kde stojí kostel dnes. Až po pár dnech se ozval hrom, nebe se otevřelo a vesničané spatřili Pannu Marii, jak tyto kameny přenáší. Panna Maria má prý také na svědomí vytrysknutí zázračného pramene v kameni za kostelem, stačil jí pouhý dotek prstu. Poustevníku Martinu Rezkovi Strakonickému, který zde kdysi žil, se prý zjevila Matka Boží u skalky za kostelem, a oznámila mu, že ho za tři dny čeká v království nebeském. To se naplnilo a poustevníka prý do hrobu uložil sám anděl. Za husitských dob se zase díky mariánské modlitbě poutníků sama otevřela uzamčená vrata kostela a uvnitř již hořely svíce. Je také dochován zápis z roku 1678, že „po prosebné návštěvě procesí sušických“ ustal v městě mor. Zajímavé je, že pouť se konaly i za Josefa II., který je plošně zakázal.

V roce 1990 někdo ukradl gotickou Madonu i obraz Panny Marie. Dnes je na oltáři kopie. Jezulátko má na hlavě hadí korunku, prý kdysi uzmutou odvázným hochem hadí královně.

A aby nebylo všem legendám konec, u křížku pod kostelem se prý zjevuje bílý přízrak, po proměně v holubici, třikrát oblétně kostel a zmizí. No, prostě, na Šumavě se nikdy nenudíte.

Pak jsme si ještě vyšlápli na hrad Kašperk a plni dojmů odjeli domů.

Marta Kalábová

Biřmování v naší farnosti

Pro někoho z naší farnosti pěkná vzpomínka na uplynulý rok, pro někoho, jakožto i pro mne samotnou, velká životní událost.

Dne 20. listopadu loňského roku nám, i přes drobné překážky způsobené pandemií, bylo umožněno přijmout v našem kostele svátost biřmování. Máme za sebou přípravu, kterou jen tak někdo asi nezažil. Nejenže se nám během naší přípravy vystřídali celkem tři otcové - o. David Ambrož, o. Pavel Kopeček a o. Roman Strossa, ale také jsme část přípravy (zvláště s otcem Pavlem) měli i on-line na dálku. Tyto přípravy jsme měli dohromady i s biřmovanci, kteří tuto svátost měli přijmout ve Tvarožné. Ne vždy byly ale tyto přípravy na dálku zcela ideální - stalo se například, že někdo chtěl něco říct ostatním, ale počítač zrovna v ten moment ne a ne přenést zvuk, takže ostatní nic neslyšeli a podobně. Mám za to, že dnešní technika dokáže úžasné věci, ale osobní kontakt je v tomto případě zcela nenahraditelný. I přes všechny ty nedokonalosti příprav na dálku jsem ale moc ráda za tu zkušenost. Za to, že jsme si to na vlastní kůži mohli zažít.

Ne všichni jsme byli součástí této přípravy už od samého začátku - přípravu s otcem Davidem z Blažovic započali Kateřina Bártková, Veronika Mazálková, Jana a Filip Dvořákoví a Vojtěch Pošvář. Když později přípravu převzal otec Pavel, připojila jsem se spolu s Anežkou Faltýnkovou a Matějem Daňkem i já.

Téměř do poslední chvíle visel nad naším biřmováním otazník, protože se tou dobou pandemická situace nevyvíjela úplně nejlépe. Nakonec ale vše dobře dopadlo a svátost biřmování v našem kostele přijali téměř všichni výše jmenovaní a spolu s nimi ještě i někteří další. Kateřina Bártková se jako jediná z Blažovic bohužel z důvodu karantény biřmování zúčastnit nemohla. Odjinud nám ovšem přibyla Kateřina Strejčková, která měla přijmout svátost biřmování ve Tvarožné, ale ze závažných důvodů v daném termínu nemohla, proto nakonec byla biřmována spolu s námi v Blažovicích. Z důvodu pandemie se k nám přidali ještě další dva

biřmovanci z farnosti v Moravanech, kteří byli doprovázeni otcem Mariuszem Sierpniakem. V onen velký den nás přijeli navštívit a zároveň podpořit také otcové Pavel Kopeček, Josef Rybecký, Jiří Brtník a biřmovací biskup Pavel Konzbul.

Jsem moc ráda, že jsme vše s Boží pomocí zvládli, protože jak zaznělo i v závěrečné řeči na konci biřmovací mše svaté:

„Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání.“ Jsme velmi vděční všem, kteří nás jakýmkoliv způsobem na naší cestě podpořili - otcům, kteří nás na svátost připravovali, panu biskupovi, skrze něhož jsme tuto svátost přijali, otcům, kteří nás přijeli podpořit, našim rodičům, kmotrům... Věřím, že máme nyní dobrý základ k tomu, abychom se byli schopni vyrovnat se všemi nástrahami, které nám život přinese, a že svátost, kterou jsme přijali, nám už nyní je a i do budoucna bude dobrou oporou. Velmi děkujeme také za všechny vaše modlitby a jménem všech biřmovanců vás tímto chci poprosit, abyste v nich nepolevovali. Pán Bůh vám to zaplatí!

Martina Paulíková

Pokračování stavby domu Šebestiána Kubínka v roce 2021

Práce na domě jsme začali začátkem dubna. Vyhloubili jsme základy pod sálem a pracovali na podlaze. V květnu jsme vyhloubili čtyři metry hluboký prostor pro umístění nádrže na zachycení dešťové vody. Vyzdili jsme přízemí a nosné příčky hlavní budovy a dál jsme pokračovali zalitím zaarmovaného stropu. V listopadu nám odborná firma zajistila výrobu litého schodiště od sklepa až do patra budovy. Pokračovali jsme zděním podezdívky pro uchycení vazby. Současně jsme pracovali na kovové konstrukci pro uchycení krovů. Patnáctého prosince byla dovezena první část dřevěné konstrukce střechy a nyní se pracuje i za nepříznivého počasí na zastřešení hlavní budovy.

Práce na dokončení domu nás čeká ještě mnoho, proto je vítána každá pomocná ruka. V současné době se scházíme každý den, pokud to počasí dovolí, kromě svátků a nedělí. V sobotu začínáme vždy v osm hodin. Proto přijďte, jste vítáni. Je možnost se domluvit i po telefonu: 734 611 647. Uvědomme si, že farní dům stavíme nejen pro naše současné společenství, ale hlavně pro společenství našich dětí a další pokolení.

Děkuji všem, kteří nám pomáhají fyzicky, modlitbou i finančními příspěvky. Já osobně děkuji Bohu za sílu vše zvládat a v započatém díle pokračovat.

Vladimír Kuklínek

Misijní jarmarky

Milí farníci, kvůli covidovým opatřením se v minulém roce většinou rušily jarmarky a ostatní aktivity spojené s výběrem peněz na misie.

To se samozřejmě odrazilo na finanční situaci těch, kteří naši pomoc právě v této těžké době nejvíce potřebují. Proto jsem měla radost, že i přes nepříznivou covidovou situaci se nám v naší farnosti podařily uskutečnit všechny tři obvyklé misijní jarmarky.

Velikonoční jarmark proběhl dokonce před přístavbou, abychom co nejvíce eliminovali možnosti nákazy covidem. Přes všechny obavy jste jako vždy přišli ve velkém misie podpořit. Tak jsme na Papežská misijní díla zaslali celkem 75 300 Kč. Je to velká finanční částka, která pomůže lidem v nouzi. Za všechny dary a pomoc při uskutečnění jarmarků Pán Bůh zaplatí.

Zuzka Hrnčiarová

Tip na sobotní podvečer

Papež František nás vybízí k „odparkování“ ze života bez touhy a povzbuzuje nás k touze po Bohu. K touze, která posouvá náš život dál, po touze, která se neshoduje jen

s našimi osobními potřebami. Prosí nás, ať nezapomínáme na adoraci, na tichou modlitbu klanění. Je to příležitost poklonit se před Nejsvětější svátostí, v tiché modlitbě, naslouchání a snaze rozpoznat, co po nás Bůh žádá. V našem kostele máme tuto možnost už více než rok - každou sobotu večer (s výjimkou letních prázdnin).

Řičánkovi

Živý růženec

V Blažovicích vzniklo Bratrstvo živého růžence díky Šebestiánu Kubínkovi někdy kolem roku 1850. Živý růženec tvoří lidé, kteří se společně modlí tuto modlitbu. Vždy 20 lidí se spojuje do jediné růže, která je tvořena z dvaceti tajemství (růženec radostný, bolestný, slavný a růženec světla). Členové živého růžence se zavazují k denní modlitbě jednoho předem určeného desátku, který se po měsíci mění. Skupinka živého růžence se tak denně pomodlí celý růženec. Živý růženec se v naší farnosti modlí 42 farníků, což jsou tedy 2 růže. Každý z nás věnuje denně do Růžence modlitbu jednoho desátku s tajemstvím, které je dané rozpisem na aktuální kalendářní měsíc.

Tento rozpis je vyvěšen na nástěnce v kostele. Desátky si vyměňujeme každou první neděli v měsíci. Při výměně desátků dostávám drobné finanční příspěvky, za které chci ze srdce po-

děkovat – umožňují mi, abych nechal odsloužit mše svaté za živé i zemřelé členy živého růžence z naší farnosti. Jedna mše svatá je odsloužena v našem kostele a bývá to na první neděli v měsíci říjnu. Mnoho mší svatých je pak na tento úmysl odslouženo v Keni, a to velmi chudými kněžími, kterým naše peníze moc pomáhají. V polovině roku 2021 jsem s pomocí svého přítele (pan Ing. Jan Pečiva, Ph.D.) poslal do Keni 6.000 Kč, což dělá v místní měně 32.000 KSH (keňských šilinků). Kněz dostává za mši svatou 500 KSH – to je necelých 100 Kč. Tato částka byla rozdělena čtyřem kněžím, kteří odsloužili za nás celkem 64 mší svatých, a to v období od 1. října do 4. listopadu 2021. Veliký dík všem, kteří mi přispěli, protože jedině tak mohlo být odslouženo tolik mší svatých, a navíc jsme pomohli opravdu chudým kněžím!

Jako společenství se scházíme asi jednou do roka, abychom si sdělili

důležité informace a povzbudili se k vytrvalé modlitbě. Nejbližší setkání, dá-li Pán Bůh, proběhne na první prázdninový pátek 2022 po mši svaté.

Na závěr tohoto článku bych chtěl pozvat do našich řad nové členy – 5 až 10 minut modlitby denně není tak mnoho, aby se to nedalo zvládnout. Potřebujeme získat nové členy vzhledem k tomu, že náš věkový průměr je vysoký a nejstarší členové pomalu odcházejí; někteří kvůli nemoci, jiní dokonce na věčnost.

Berme, prosím, živý růženec jako Bohu milou a stále potřebnou tradici v naší farnosti a pokusme se o rozvoj živého růžence. Může to být způsob, jak důstojně navázat na činnost a dílo našeho nejslavnějšího rodáka Šebestiána Kubínka, který tuto tradici založil.

(Tento článek v rozšířené podobě si můžete přečíst také na webu naší farnosti.)

Jaromír Faltýnek

Farní den

Po dlouhé době, kdy nebylo možné se setkávat, jsme se těšili na dlouho připravovaný Farní den. V neděli 27. června při ranní mši svaté jsme vzpomněli, že uplynulo 25 let od doby, kdy byl na kněze vysvěcen otec Pavel Kopeček, a popřáli mu mnoho sil a zdraví do další služby Bohu a lidem.

Odpoledne jsme se ve velkém počtu sešli na Farním dnu. Velmi nás potěšilo, že za námi přijel blažovický rodák o. Pavel Buchta a také o. Roman Frič, který zde téměř rok sloužil. Oba nám v kostele slavnostně požehnali. Pak už jsme si užívali krásného dne. Děti a mládež ze základní umělecké školy pod vedením Jany Bárkové zahrály pro potěchu srdce, pak jsme se přesunuli na prostranství vedle kostela, kde bylo nachystáno nepřeberné množství sladkého i slaného občerstvení, které s láskou nachystaly místní ženy, povídali jsme si, vzpomínali nad kronikami a fotografiemi, žasli nad mapou všech pěších poutí. Příjemnou atmosféru dotvářel písňemi Slávek Černý. Děti mezitím dováděly na skákacím hradu nebo se účastnily připravené soutěže. Některé si opékaly špekáčky.

Podvečer zahrála kapela Heaven. Měli jsme radost, že se podařilo přijet i o. Pavlu Kopečkovi, který do té doby byl s tvaroženskými farníky na Farním dnu ve Tvarožné. A k naší radosti přijel alespoň na chvíli z Letovic o. Jiří Brtník.

Když jsme se večer rozcházeli, zůstával v nás pocit z krásně prožitého dne. Farní den je pořádán pro všechny bez rozdílu věku i vyznání, a proto nás moc těší, že to tak opravdu je.

Marta Kalábová

P. Josef Martínek

Před 60 lety – 29. května 1962 ve věku 75 let zemřel P. Josef Martínek – kněz, učitel, hudební skladatel, varhaník – žák Leoše Janáčka. Působil jako docent církevního zpěvu v brněnském alumnátě a ředitel kůru u sv. Michala, kde založil Cyrilskou jednotu. Složil několik mší a řadu příležitostních církevních skladeb.

Pan profesor bydlel v rodinné vilce v Praci a po odchodu do důchodu dlouhá léta sloužil v Blažovicích nedělní mše svaté střídavě s P. Mačkalem, který dojížděl z Drnovic, případně z Brna, kde také vypomáhal v některých kostelech. Krom toho usilovně pečoval pan profesor o chrámový zpěv a hudbu v blažovickém kostele – v kázáních objasňoval význam lidového zpěvu a dbal na jeho kvalitu. Po odchodu profesionálního hudebníka varhaníka pana Vladimíra Babušky do Brna vychovával náhradní varhaníky (toho jsem také ochotně využil a absolvoval u něho v Praci privátní výuku harmonie).

Chrámový sbor nacvičoval s pomocí pana profesora často jeho skladby (o svátcích s doprovodem orchestru) a své nové mše nacvičoval souběžně v Blažovicích, ve Slavkově a

v Praci, kde byly mše premiérovány a které potom spojené sbory „vyvázely“ do různých míst republiky – Slavkov, Hostýn, Brněnské kostely... Když měl za sebe „záskok“ u oltáře, tak sám dirigoval své skladby a občas zasedl za varhany.

Hudbou žil intenzivně – píáno měl vrchovatě zatíženo spoustou not tak, že tam nezbývalo místo ani na tehdy obligátní Beethovenovu bystu. Neodolal, aby i z kazatelny nepřibližoval věřícím varhany, tak si jednou přibral ke kázání na kazatelnu i větší dřevěnou varhanní píšťalu.

Zřejmě zapůsobil: Když se mně po čase podařilo vyjednat stavbu nových varhan krnovskou firmou, nástroj přivítal, jen mně vytknul, že tam není GAMBA, protože nový nástroj se přiblížil baroknímu ideálu (a od roku 1959 slouží excelentně dodnes!).

Pan profesor byl v přímých kontaktech velmi energický – harmonii vyučoval podle Bohuslava Ferstra, úkoly harmonizace jsme si odnášeli (dva žáci) domů v rozměrných notových denících, a když se kolegovi práce příliš nedařily, pan profesor se „mírně“ rozčiloval (tak třeba „jestli můj kolega nespádl cestou na kole do Prace na hlavu do příkopu“). Když zkoušel v kostele sbor, pan profesor náhle zarazil dirigování a rozčileně zvolal: „kdo si to tam dupe jako pastěř?!“, že jsem si to zrovna já soustředěně odklepával rytmus dále nezjišťoval a nasadil znovu od začátku. S farními radními míval schůzku po nedělní mši svaté při společné snídani, ale bylo běžné s ním pohovořit při cestě autem, kterým ho převážel mezi Prací a Blažovicemi můj otec.

Jan Kašpařík

Šebestián Kubínek (1. 1. 1799 - 18. 7. 1882)

Apoštol modlitby, dobré knihy a střídmosti. Po vzoru apoštolů se vzdal majetku a rozhodl se věnovat službě lidem. Aktivně se podílel na obrodě národa prostřednictvím šíření dobrých, česky psaných knih vydávaných vzdělávacími spolky v Čechách a na Moravě, propagací modlitebních pobožností a poutí, horlivým bojem proti alkoholismu.

Jana Bártková

Šebestián Kubínek v NOE

TV NOE připravuje a natáčí dokument o Š. Kubínkovi.

Na můj dotaz mě sdělil redaktor Tomáš Cigánek, že vzhledem k pandemii odkládají některá požadovaná setkání a byl by rád, kdyby se podařilo dokončit natáčení do konce roku.

Jan Kašpařík

Jeden člověk každý den chodil k daleké studni, odkud nabíral vodu do věder a nosil ji domů. Postupem času vody, které donesl domů ubývalo, až jednou nedonesl žádnou. Lidé z jeho sousedství mu to přáli, tajně se mu posmívali a nabádali jej, že musí vodu nosit častěji nebo aby chodil rychleji. Ten člověk byl z nedostatku vody velmi nešťastný. Jednou šel kolem někdo, o kom se říkalo, že je blázen. Když viděl toho člověka, který je nešťastný, zželelo se mu ho a chtěl mu pomoci. Přišel k němu a řekl mu: „Příteli, ve vědrech máš díru, proto nikdy nedoneseš žádnou vodu.“ On se na něj však utrl: „Ty blázne mne budeš poučovat? Nevěřím ti a nikdo ti nevěří. Jen marníš můj čas. Jdi mi z cesty a už se tu neukazuj!“ Pln zármutku odešel blázen do pustiny.

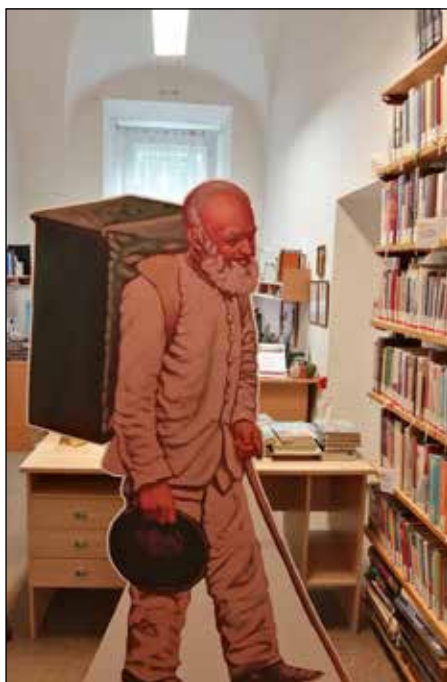
Jednou zlomený člověk nechal vědra přes noc u studny, kam, veden duchem, přišel ten člověk, o kterém se říkalo, že je blázen. Když viděl dřeváky vědra, poděkoval Bohu a zaceril je.

Ráno přišel člověk opět ke studni nabrat vodu. Tentokrát jí donesl tolik, jak se mu již dlouho nepovedlo. Zaradoval se a děkoval všem ze sousedství, že díky jejich radám opět nosí plné vědra s vodou.

Proč by lidé měli číst? aneb ve stopě Šebestiána Kubínka

Při příležitosti blížících se oslav jsme se zeptali Mgr. Lenky Klaškové, která v Biskupské knihovně působí od jejího založení a od roku 2009 je její vedoucí:

Co knihovna v rámci jubilejních oslav připravuje?

Cílem oslav a všech akcí je vnést knihovnu více do povědomí nejen křesťanské, ale i knihovnické a brněnské veřejnosti. Každoroční mše svatá sloužená za čtenáře knihovny bude tentokrát sloužena v katedrále sv. Petra a Pavla na Petrově diecézním biskupem Vojtěchem Cikrlem. Připravujeme setkání se zástupci knihoven a setkání s autogramiádou nové knihy MUDr. Violy Svobodové Ať před zraký mám život. Po dobu tří dnů bude k vidění výstava o historii knihovny s ukázkou zajímavých knih a starých tisků. Pro nové čtenáře bude registrace zdarma, kdo se opozdil s vrácením

knih, bude mu odpuštěn poplatek za pozdní vrácení.

O jaké knihy je největší zájem?

Někteří čtenáři přicházejí do knihovny proto, že hledají konkrétní informaci, knihu či autora pro své studium, a v tom jim můžeme velmi účinně pomoci. Většina si však přichází pro duchovní povzbuzení, radu či potěšení. Nezapomínejme, že na počátku mnohých obrácení stojí dobrá křesťanská kniha, že na každou naši otázku či pochybnost ve víře již odpověděli křesťané, teologové a světci před námi, kteří se potýkali s podobnými otázkami. Křesťanská kniha byla vždy považována za prostředek evangelizace a pastore, podnět k obrácení, pomocník v modlitbě. Na jižní Moravě působil v tomto duchu Šebestián Kubínek, který se vzdal svého majetku a všechen jej proměnil v knihy. Neúnavným putováním po moravském venkově s bedničkou knih na zádech se zasloužil o nebývalé rozšíření knih do rodin a domácností, vznik farních a školních knihoven. Zemřel v roce 1882 v pověsti svatosti a je nazýván apoštolem dobrého tisku. My knihovníci dnes již nemusíme putovat s bedničkou knih po městech a vesnicích, ale pečujeme o knižní fond, staráme se o kvalitní nabídku knih, pomáháme s vyhledáváním a rešeršemi. Největší zájem je u nás o knihy známých autorů, jako jsou Elias Vella, Anselm Grün, Marek Vácha, Max Kašparů a další. Za poslední rok se však nejvíce půjčovala kniha Mariana Kuffy Hlas, který vyrušuje. Následuje ji kniha o knězi vězněném nacisty i komunisty Bohuslavu Burianovi Říkali mu pistolník.

Proč by měli podle vás lidé vlastně číst?

„Neboť moudrost vejde do tvého

srdce a poznání oblaží tvou duší“, říká kniha Přísloví. Čtení je pro nás nejen zdrojem vzdělání, protože stimuluje mozek, rozšiřuje obzory, zlepšuje paměť a slovní zásobu a podporuje fantazii. Čtení také zahání nudu, redukuje stres, je zdrojem radosti a zábavy. A svatá Terezie z Avily, mystička a učitelka církve, oceňuje knihu jako pomocníka v modlitbě a ve svém životopise říká: „A tak to trvalo osmnáct let, v nichž jsem se neodvažovala rozjímat bez knihy leč po svatém přijímání. Začít modlitbu bez knihy, to bylo pro mne, jako bych měla vstoupit do války proti hrozivému vojsku, zatímco kniha mi dodávala útěchu, byla mi průvodcem i štítem, jímž jsem odrážela útoky mnohých myšlenek...“ A do třetice bych ocitovala velkého spisovatele Honoré de Balzaca: „Květiny a knihy jsou pro mnoho lidí právě tak nezbytné jako denní chléb“.

Autor článku: Martina Jandlová

Autor fotografie: Ladislava Lopraisová

Biskupská knihovna Šebestiána Kubínka

Koncem roku 2021 přišla do Blažovic skvělá zpráva, kterou zaslala vedoucí Knihovny biskupství brněnského paní Mgr. Lenka Klašková. Knihovna ponese nové jméno, a to Biskupská knihovna Šebestiána Kubínka.

Slavnostní vyhlášení proběhne 26. června v Blažovicích.

Knihovna Biskupství brněnského byla založena v roce 2001, je veřejnou knihovnou, specializující se na náboženskou literaturu včetně souvisejících oborů. Ve svém fondu

má téměř 80 tisíc theologických, náboženských, filozofických, pedagogických, psychologických a dalších svazků, které jsou zčásti uloženy také v depozitáři v Rajhradě. Poskytuje výpůjční, rešeršní, informační a meziknihovní výpůjční služby.

Knihovna se nachází na adrese Kamenná 36 (Vnitřní dvůr Hospice sv. Alběty), pobočka je na adrese Petrov 5, Brno.

Blažovští poutníci a Žarošice

Do Žarošic se putovalo odjakživa. Jak se v které době putovalo, se již ale přesně nedozvím - literární záznam o pouti tatínka Vojtěšky Mazálkové máme z archivu spisovatelky. Já sám jsem se původně zúčastnil pouze jedné pouti jako děcko ve válečné době a protože jsem hned po válce onemocněl tuberkulózou, měl jsem nadále zakázán intenzivní pohyb a pobyt na slunci. Mé vzpomínky jsou však útržkovité:

Vzpomínám, že jsem jel se staršími tetičkami na doprovodném koňském povoze - na „platónáku“ se sedělo na židlích a v Nížkovicích se sesedlo z vozu, aby koně vyjely prudký kopec s prázdným vozem.

V Žarošicích jsme se setkali s pěšími poutníky, děckám koupily maminky cukrové růžence a hrozny, tatínkové zapadli na známé adresy, aby popili vínka. Místní nás pohostili koláči, a když se setmělo, tak pamatuji družičky s krásně vyzdobenými Panenkami Mariemi na nosítkách a všude plno svíček. Že se pak spalo u někoho na slámě vím, ale sám si nevzpomínám, stejně jako na zpáteční cestu - zřejmě jsem byl již dosti unavený.

Protože písemné záznamy o poutích a poutních zřejmě neexistují, vím jen z vyprávění, že se chodilo se vši slávou s kapelou, která přijela do Žarošic na voze a s „předříkavačem“ Tomášem Kalábem, a ještě před ním s Hlučkou „Záhumenským“, který ukončil putování i život legendárně, když šel s procesím do Úlehli k památnému kříži mezi vesnicemi, již ne jako předříkavač - za procesím se poněkud opozdil a v polovině cesty usedl do příkopu a tiše odešel k Pánu... Poutníci odcházeli vyprovázeni místními za hranice katastru a stejně se následující den chodilo poutníkům naproti - někdy asi dost daleko, protože nebyly mobily a jen se odhadovalo, kdy se procesí vrátí, podle dřívějších poutí. Také vzpomínají blažovští, že když vítali poutníky, tak že s nimi přicházeli i jiříkovští, kteří ještě pokračovali do sousední vesnice ve farnosti šlapanické.

Také mám neověřenou informaci, že přes Blažovice chodili i žarošští do Křtin.

Nepodařilo se mi zjistit, kdy skončily pěší poutě a začalo se jezdit auty a autobusem - v době totality se objednával „Zájezdový autobus“ s kamuflovaným zájezdem a spolehlivým řidičem.

Něco si vzpomíná také Karel Paulík 1944, který šel v pěti, nebo šesti letech s maminkou s pěšími poutníky i s krouhvení a předříkavačem Tomášem Kalábem, kteří měli první zastávku ještě v blažovských Úlehlich, kde se s nimi rozloučila dechovka, která do Žarošic odjela na platónáku s panem Ondráčkem „Mírolou“. Po cestě se k blažovským poutníkům přidali v nějaké vesnici další poutníci - snad v Koberčicích, nebo Vážanech. Ještě vzpomíná na zastávku ve Zdravé vodě a pak již jen na to, jak ho strašně bolely nohy a jak po večerním průvodě skončili na mlatě nějakého statku, kde dostali nějakou večeři (asi guláš) a pak ulehli na slámě, kde byly již připravené deky. Druhý den mše svatá, po které si ještě užili poutě a odpoledne návrat domů.

Karel Paulík je asi poslední pěší poutník - pamětník, protože mariánská ctitelka a naše první zpěvačka Lída Benešová 1932, za kterou jsem se

vypravoval jen co se vrátí z nemocnice, již se nevrátila... Václav Ondráček 1944 vzpomíná již jen na to, jak jezdili v mládí do Žarošic na motocyklech.

Od roku 2003 chodí do Žarošic pravidelně z jara 20 až 30členná skupina poutníků z blažovské i tvaroženské farnosti. Vyráží se turistickým tempem tak, že se poněkud roztrhaná skupina schází na pěti zastaveních s desátkem růžence a mariánskou písní. Putuje se po polních cestách přes Křenovice, Vážany, Bílého vlka a lesem do Zdravé vody, kde je poslední desátek a před ním ještě čištění zablácených bot i občerstvení u pramene před vesnicí, protože pramen u kapličky známe dnes již jen ze vzpomínek. Žarošicemi se pak prochází společně za zpěvu mariánské písně. V Žarošicích se setkáváme s dalšími poutníky, kteří dorazí autobusem i automobily, takže zaplníme kostel, kde slouží mši svatou tvaroženský farář, který dorazil také s pěšími poutníky - někdy je mše koncelebrovaná s místním duchovním, který je na naši pout' již připraven.

Jediný rok, kdy byla série současných poutí přerušena, byl covidový rok 2020. Žarošské poutě, stejně jako křtinské, jsou pro mnohé z nás také přípravou na šestidenní pěší dálkové poutě na nejvýznamnější dosažitelná poutní místa (již 4 x také do Mariazell...).

Jan Kašpařík 1936
pro Historicko-vlastivědný spolek v Žarošicích

Také jsem se jako dítě zúčastnila několika poutí se „spolehlivým zájezdovým autobusem“. My holky jsme se oblékly do bílého jako družičky.

Vypůjčili jsme si z Tvarožné poutní Pannu Marii na nosítkách (je stále ve Tvarožné v kostele vpředu vpravo), ale pro holky byla těžká. Nějaký dobrodinec vyhotovil dřevěná nosítka na sochu Panny Marie, která je dosud v depozitáři blažovického kostela za

varhanami. S tou už děvčata neměla problém. Zájezdový autobus zastavil na Silničné. Tam jsme všichni vystoupili a šli do Žarošic, kde jsme se zařadili do toho velkého průvodu mnoha desítek procesí s mnoha desítkami soch, kapely hrály, průvod prošel Ža-

rošicemi mezi stánky a skončil na prostranství za kostelem, kde pak probíhala mše svatá. Naše Panna Maria byla ve srovnání s těmi svítícími a blikajícími skromná, ale o to krásnější. Byl to pro nás velký zážitek.

Marta Kalábová

Žarošické legendy

V Žarosicích stávaly od nepaměti dva kostely: starší - poutní nazývaný Mezi Vinicemi, ležící v místech dnešní osady Silničná, zasvěcený Panně Marii a mladší, později farní, ležící přímo ve vsi, zasvěcený sv. Anně. První zmínka o poutním mariánském kostele je z roku 1326, druhý farní kostel se připomíná roku 1411. V té době sužovaly zdejší země války, nájezdy, drancování a plenění. Při obléhání Vídně roku 1529 vtrhli na Moravu také Turci. V okolí Žarošic si zle počínali, vraždili, loupili a vypálili mnoho kostelů v okolí, pouze kostel Matky Boží Mezi Vinicemi zůstal ušetřen. Podle legendy k tomu došlo následovně: Turecký paša vjel opovážlivě na koni se dvěma důstojníky do poutního kostela a hlasitě se smál. Když uzel sochu Matky Boží, počal si z ní tropit posměch a neuctivě se o ní vyjadřoval. Vtom okamžiku spatřil, jak soše Bohorodičky stékají slzy z očí. Náhle se sám rozplakal a v té chvíli byl raněn slepotou. Velmi se zalekl a prosil přítomného kněze, aby se za něho modlil. Slíbil, že nabude-li opět zraku, stane se pak křesťanem. Když byl ve víře vyučen a přijal křest, skutečně znovu nabyl zraku. Do své daleké vlasti se však již nevrátil. Usadil se zde jako poustevník nedaleko chrámu Matky Boží a sloužil Panně Marii až do smrti. Na své přání byl v mariánské svatyni také pochován. Války provázely mor, hlad, neúroda. Hořela města, vesnice, krev tekla proudem. V těchto těžkých dobách putovali do Žarošic lidé zblízka i daleka. Přicházeli pro posilu, pro útěchu, pro naději. Modlili se a prosili. Vždyť nikdo jiný nemohl dát bolavým lidským srdcím hojivý balzám milosti než Matka Boží.

Roku 1645 obléhali Brno Švédové, kteří jezdili loupit po celém okolí. Tak našli za Ždánickým lesem i žarošickou poutní svatyni. Kostel i obydlí kněze vykradli a s uloupenými věcmi naložili na vůz i milostnou sochu Pan-

ny Marie a udolím přes Zdravou vodu odjížděli k Brnu. Najednou se vůz, na němž byla socha Staré Matky Boží, nemohl hnout z místa. Proto Švédové vyhazovali z vozu vše, co se jim nehodilo. Vyhodili také sochu Panny Marie, kterou před tím ukradli v kostele. Sochu pohodili do houští v lese, v tu chvíli se dal vůz do pohybu a Švédové odjeli. Po nějakém čase šel lesem za svojí nevěstou zbožný mládenec Josef Němec z Archlebova. Když přišel k houštině, v níž ležela pohozená socha, z křoví vycházela zář a on slyšel: „Josefe, vezmi mě s sebou“. Těžko by sochu v náručí unesl, proto se vrátil do Archlebova, vzal doma putnu na sbírání hroznů a v ní donesl sochu do rodného domu v Archlebově. Tam sochu postavil do žudra a odešel. Socha se tak rozzářila, že si lidé mysleli, že dům hoří. Pověst k tomu dodává, že ráno byla socha z Archlebova pryč. Josef ji opět našel tam, kde byla minulého dne. Pochopil a odnesl Milostnou sochu do poutního kostela Mezi Vinicemi, kam patřila. Událost nalezení sochy Josefem Němcem bývá často zobrazována na poutních obrázcích.

Císař Josef II. zrušil roku 1782 starobrněnský klášter. Tím poutní kostel v Žarošicích ztratil svoji vrchnost. Vládním oběžníkem v srpnu 1785 zakázal Josef II. poutě.

A tak se stalo, že jako každý rok přišli poutníci v sobotu po svátku narození Panny Marie 11. září 1785 na svoji pout' do Žarošic. Poutní kostel byl uzavřen a na něm vyhláška se zákazem poutí. Lidé si však věděli rady. Farní kostel sv. Anny v Žarošicích zrušen nebyl, v něm se bohoslužby mohly konat. Proto vnikli do kostela Panny Marie, dali milostnou sochu na nosítka, zapálili svíce a kolem osmé hodiny večerní ve slavnostním průvodu za zpěvu písně „Před věky zvolena“ ji přenesli do Žarošic. Od té doby se podle lidové tradice tomuto dni říká „Zlatá sobota“ a večerní slavnostní světelný průvod se sochami Panny Marie patří k vyvrcholením hlavní poutě. Žarošickým poutím začala i přes jejich zákaz nová kapitola. Poutníci se již nescházeli u Panny Marie Mezi Vinicemi, ale jejich kroky směřovali do farního kostela sv. Anny. V roce 1797 však vypukl v Žarošicích požár, který kostel sv. Anny zcela zničil a s ním i většinu domů v obci. Pro válku a nedostatek peněz byl nový kostel dokončen až r. 1801. Lidí přicházelo stále více a více, a to i v dobách náboženské nesvobody. V roce 1967 bylo proto z bývalé farní zahrady a hřbitova za kostelem vybudováno poutní prostranství, kde jsou slouženy mše pod širým nebem.

Farní stránky Žarošice

POZVÁNKA
k oslavě výročí obce

ŽAROŠICE

700 let od první zmínky o obci
220 let od vysvěcení kostela sv. Anny
160 let od povýšení obce na městyse
70 let od otevření nové školy
60 let od založení muzea

ve dnech
11. - 12.6. 2022

Milí přátelé misií, srdečně děkujeme za Vaši štědrost!

Osobní dopis ředitele PMD Leoše Halbrštáta pro Vás, naše přátele, dárce a podporovatele:

Milí přátelé misií, upřímně Vám děkuji za veškerou finanční i modlitební podporu Papežských misijních děl v roce, ve kterém čelíme tolika nejistotám v různých životních oblastech.

Pomohli jsme díky Vám více než 90 tisícům chudých dětí ve 29 diecézích Afriky, Asie a Oceánie

Z fondu Papežského misijního díla šíření víry jsme pomohli nejpotřebnějším lidem v Bangladéši, Paraguai a Ugandě. V těchto zemích podporujeme katechisty, stavby a opravy kostelů a kaplí. Uhradili jsme také formaci misi-

Zdravotní péče o nemocné a strava pro hladovějící děti, školní pomůcky, ubytování sirotků, křesťanská formace

onářů a výstavbu nádrží na vodu pro těžce pracující, kteří pro ni museli po celodenní vyčerpávající dřině chodit

Nádrže na vodu pro těžce pracující

ještě několik kilometrů, navíc často s nejistotou, jestli ji tam najdou.

Jen díky Vaší pomoci jsme mohli prostřednictvím Papežského misijního díla děti podpořit více než 90 tisíc nejchudších dětí z 29 diecézí států Uganda, Zambie, Keňa, Tanzanie, Namibie, Malawi, Jižní Súdán, Bangladéš, Srí Lanka, Filipíny, Pákistán, Sýrie a Papua Nová Guinea. Z Vašich darů financujeme zdravotní péči nemocným či postiženým dětem, stravu pro děti hladovějící nebo školné, školní pomůcky a povinné uniformy pro děti, které by jinak musely tvrdě pracovat. Sirotkům a dětem ulice zajišťujeme navíc ubytování. Všem je také poskytována křesťanská formace, která jim bude oporou během celého života.

Pomocnou ruku potřebují také bohoslovci, kteří uposlechli Kristovo volání a vydali se na kněžskou dráhu, aby pomohli zaplnit nedostatek kněží. Letos jich podporujeme 446 v Ugandě, Zambii a Keni. Na světě jsou totiž farnosti, velké i jako naše diecéze, které spravuje pouze jeden kněz a v jeho silách není dostat se do některých míst, navíc s tamní infrastrukturou, častěji než jen jedenkrát za rok. Přitom je právě on tou první osobou, na kterou se nemocní a zoufalí lidé v misiích obracují. Výchova a vzdělávání nových kněží ale představuje pro misijní země velkou finanční zátěž, jak zmiňuje rektor zambijského semináře v Lusace Kennedy Seketa:

„Naši seminaristé jako jednotlivci mají mnoho potřeb. U některých to začíná základními potřebami, jako třeba mýdlo na koupání a praní nebo zubní pasta atd., jen někteří si to mohou přinest ze svých rodin. Jako seminář jim můžeme dát pouze 200 kvach na 5 mě-

Letos podporujeme 446 bohoslovců v Keni, Ugandě a Zambii

síců (částka odpovídá cca 200 Kč). To je příspěvek, který může biskup ze svého rozpočtu uvolnit. Řada diecézí se dokonce uchýlila k tomu, že požádala rodiče o příplatek na každého seminaristu, ale ti je nemají z čeho uhradit. Nedávno jsem o tomto informoval vrcholné představitel SPA a oni se velmi divili, jak dokážeme s takto malými prostředky přežít.

Příspěvky na formaci a vzdělání seminaristů, stavba a opravy kostelů

Je to z Boží milosti. Proto bych Vám velmi rád jménem všech v semináři sv. Dominika co nejsrdečněji poděkoval za vaši štědrost i za Vaše modlitby, kterými nás provázíte. Dovolte mi, abych Vám poděkoval i za mešní intence, které jsou další naší velkou pomocí a sloužíme je s radostí a vděčností.“

**Milí přátelé misií, srdečně děkujeme za Vaši štědrost!
Moc Vám děkujeme a vyprošujeme požehnaný rok 2022**

Věřte, že všichni, ke kterým se dostává Vaše pomoc, vyjadřují svůj vděk vroucími modlitbami. Také já a moji spolupracovníci se za Vás a Vaše blízké modlíme a vyprošujeme hojnost Božího požehnání a ochrany. Srdečně děkujeme!

Leoš Halbrštát, národní ředitel PMD

Papežská misijní díla

Na Kropáče 30/1

500 03 Hradec Králové

e-mail: pmd@missio.cz tel. 604 838 882

č. ú.: 72540444/2700

Facebook:

PapezskaMisijniDila

www.missio.cz

Vzpomínky na paní Vojtěšku Mazálkovou

Má vzpomínka na Teti Vojti

V uplynulém roce jsme vzpomněli na naši spisovatelku a aprobovanou učitelku Vojtěšku Mazálkovou - Teti Vojti. Narodila se před 100 lety a já ji pamatuji jako sousedku, se kterou jsem se pravidelně setkával až po roce 1950, když ji komunisté zakázali práci s mládeží a vrátila se z domů z Javorníka, kde učila na měšťanské škole, aby pokračovala v práci v dělnických profesích v Brně. Do Javorníka na

polských hranicích byla poslána učitelským dekretem po skončení války, protože bylo potřeba obsadit nové školství v dosídlovaném původně německém pohraničí. I tam se angažovala v křesťanské výchově mládeže a udržovala úzké kontakty s klášterem *Chudých školských sester naší Paní* v nedaleké Bílé Vodě, což mohu potvrdit, protože nás, partu „končáků“, pozvala na prázdninový pobyt v Javorníku a spolu jsme sestřičky v Bílé vodě navštívili. Vzpomínám, že nás sestřičky pohostily a ukázaly zahradu - z města toho moc nepamatuji, leda vanilkovou zmrzlinu, na kterou nelze zapomenout.

Když se Teti Vojti vrátila do Blažovic, tak krom toho, že volný čas intenzivně studovala a navštěvovala brněnské archivy, věnovala se blažovské mládeži - jednotlivcům pomáhala ve studiu (i šaratického pana opata Kosíka připravovala v latině ke vstupu do semináře), různé skupinky zapojovala do dění ve farním společenství, v liturgii, v nácviku divadel a veřejných vystoupení i v kontaktech s jinými farnostmi. Já jsem jí byl často k ruce, když byla zapotřebí nějaká technická pomoc, nebo hudební doprovod. Také se na mne obracela, když chtěla ověřit správnost technických překladů pro Královopolskou strojírnu, ve které později pracovala v rešeršním oddělení.

Práce s dětmi a ve farním společenství a k tomu kontakty s církevními celebritami byla režimu pochopitelně velice trnem v oku a byla trvale sledována tajnou policií. Také mně se nedávno dostal do rukou můj sledovací protokol, ve kterém bylo uvedeno že: „udržuje styky s jistou Vojtěškou MAZÁLKOVOU, která je velmi aktivní ve své činnosti s mládeží...“

Jistě si o půl generace mladší vrstevníci vzpomínají, jak

nacvičovali divadla a besídky, jak se učili přednášet mešní čtení od ambonu, nebo jak pomáhali balit dárky pro misie a sčítat příspěvky na misijní poštovné v „domečku“.

Jan Kašpařík

Teti Vojti

18. července 2021 uplynulo 100 let od narození blažovické rodačky paní Vojtěšky Mazálkové - spisovatelky, překladatelky, misijní pracovníce.

V mých vzpomínkách je Teti Vojti, jak jí všichni říkali bez ohledu na rodinnou příslušnost, vysoká, robustní a energická žena, které bylo všude plno. Když nás učila správně a hlasitě vyslovovat, stála v kostele vzadu pod kůrem a my jsme vpředu od ambónu (tenkrát samozřejmě bez mikrofonu) museli mluvit hlasitě a zřetelně. Zezadu se často ozval mocný hlas: „Neslyším, nerozumím, znovu!“ A jak uměla nacvičit divadla!

Další vzpomínka je, když jsme se vdaly a měly děti. Ty samozřejmě v kostele zlobily. Když jednou můj malinký syn seděl vpředu na lavičkách a zároveň s otcem Slavičkem zvedal ruce stejně jako on, měla jsem strach, co na to Teti řekne, tak jsem se za něho omlouvala. Teti mávla rukou a svým rezolutním hlasem prohlásila: „Ten zlobil k věci!“

My (tenkrát) mladí jsme rádi zpívali „kytarový“ růženec, což se těm starším moc nelíbilo. Teti Vojti stárla, sil jí ubývalo. A tak mě moc překvapilo, když nám jednou řekla: „Až umřu, chci, abyste na „modlení“ růženec zpívali!“ Nesplnili jsme jí to. Tak nějak jsme se neodvážili to ani navrhnout. Ale od té doby vždycky, když zpíváme růženec, vzpomenu si na ni. Většinou i s modlitbou.

Marta Kalábová

Rok plný změn

Rok 2021 byl výjimečný střídáním kněží. K 1. lednu odešel z našich farností o. David Ambrož. Nahradil ho o. Pavel Kopeček. Ten potom odešel plnit své povinnosti zpět na vysoké školy a k nám přišel o. Roman Strossa.

Již dlouhá léta se vždy před mší svatou modlíme: „Pane Ježíši, děkujeme ti, že máme mezi sebou kněze, tvého služebníka a správce božích tajemství....“. Víme, že to není samozřejmost. A tak jsme za toto privilegium vděční. Ale dostáváme i mnoho navíc. Takovou třešničku na dortu. Všichni kněží, kte-

ré si zde pamatují, jsou jeden lepší jak druhý. Který je ten lepší? Na to jsem do dneška nepřišla. Každý nám přinesl něco, co nás obohatilo. A všichni, i když odejdou jinam, jsou pořád naši. Sledujeme, jak se jim daří a jsme šťastní, když za námi někdy přijedou.

A tak tedy: „Děkujeme ti Pane Ježíši, že máme (a měli jsme) mezi námi kněze a prosíme, aby to tak bylo i nadále, je-li to možné...“

Marta Kalábová

Z farní matriky

Křtů: 8

První svaté přijímání přijímání: 9

svatby: 0

biřmování: 7

pohřby: 9

Přehled příjmů a výdajů farnosti za rok 2021

01.01.2021	
pokladna	7 948,00
bankovní účet	1 453 638,66
spořicí účet	3 000 000,00
celkem	4 461 586,66
příjmy	
nájem a paušální náhrady CETIN	215 896,80
náhrada CETIN za zvýšenou spotřebu elektrické energie v roce 2019 a 2020	160 000,00
nájemné JR	18 874,00
dary fyzických osob	276 130,00
úroky	503,27
kostelní sbírky	739 776,00
dotace od obce na farní dům	200 000,00
dotace od obce na údržbu věžních hodin	500,00
dotace od Jihomoravského kraje na farní dům	200 000,00
příjem z prodeje pozemku pod parkovištěm za kostelem	20 580,00
přeplatek za tiskoviny z minulých let	1 670,00
celkem	1 833 930,07
výdaje	
bankovní poplatky	456,00
elektřina	165 420,76

plyn	63 193,68
vodné	1 150,00
servisní prohlídka kotle	3 375,90
údržba věžních hodin	500,00
doplatek občerstvení na farní den	1 254,00
květinová výzdoba	21 815,51
tisk časopisu Blažovický poutník	6 995,00
mapa poutí	3 376,00
videopřenos velikonočních obřadů	10 043,00
pastorační pomůcky	6 364,00
bohoslužební výdaje (svíčky, hostie, stojan na svícenou vodu)	18 881,00
výdaje na Farní dům Šebestiána Kubínka	1 258 013,12
odeslané sbírky	166 641,00
příspěvek na počítač do farní kanceláře	20 000,00
příspěvek do Fondu PULS	38 235,00
K datu 31.12.2021	
pokladna	277,00
bankovní účet	1 503 405,76
spořicí účet	3 000 000,00
celkem	4 503 682,76
saldo 2021	42 096,10

Marta Řičánková

Pro farnost Blažovice připravila redakční rada ve složení:

Pavel Paták, Marta Kalábová, Jan Kašpařík.

Poutník také na: <http://farnostblazovice.webnode.cz/>